

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Spolek Šalamoun**, IČO 63837714
sídlem U Mlýna 2232/23, 141 00 Praha 4 – Záběhlice
proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, IČO 70837627
sídlem Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7 – Holešovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2022, č. j. UOOU-05284/19-88,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) předsedy žalovaného (dále označen také „žalovaný“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce a současně jím bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 16. 11. 2021, č. j. UOOU-05284/19-70 (dále jen „druhé prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce opětovně uznán vinným z přestupku dle § 62 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

„zákon o zpracování osobních údajů“), za který mu byla podle § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) a v souladu s čl. 83 odst. 5 písm. a) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „GDPR“) uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolacím rozhodnutím bylo rozhodnutí Úřadu změněno jen co do výše pokuty, která byla snížena na částku 5000 Kč, ve zbytku zůstalo rozhodnutí nedotčeno.

II. Průběh správního řízení před a po rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2021, č.j. 14 A 1/2021-40

2. Dne 3. 3. 2020 zaslal na základě podnětu ze dne 7. 12. 2019 žalovaný žalobci jako správci osobních údajů výzvu k nápravě protiprávního stavu porušení zásady zákonnosti zpracování osobních údajů, čehož se měl žalobce dopustit tím, že dne 17. 1. 2020 ve 21.53 hod umístil na svůj profil na sociální síti Facebook (dále jen „FB“) příspěvek s kopií částečně anonymizovaného trestního příkazu proti Z. P., který obsahoval její osobní údaje a informace k jí spáchanému přčinu křivého obvinění a název FB profilu „Z. P.“, na němž byla umístěna fotografie s její podobiznou a informace ke spáchanému přčinu. Žalobce dne 10. 3. 2020 žalovanému sdělil, že byl příspěvek smazán, načež žalovaný zjistil, že příspěvek je na FB profilu žalobce nadále veřejně přístupný, a proto vydal dne 27. 4. 2020 příkaz č. j. UOOU-05284/19-15, kterým žalobci za přestupek dle § 62 odst. 1 písm. b) zákona o zpracování osobních údajů uložil pokutu ve výši 10 000 Kč.
3. Žalobce proti příkazu podal odpor, načež žalovaný vydal dne 2. 6. 2020 rozhodnutí č. j. UOOU-05284/19-20 (dále jen „první prvostupňové rozhodnutí“), jímž žalobci uložil shodnou pokutu jako v příkazu, povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč a uznal ho vinným, že *„ode dne 17. ledna 2020 minimálně do 15. dubna 2020 umístil na svém veřejně přístupném facebookovém profilu dostupném na internetové adrese <https://www.facebook.com/groups/483220568527390/> příspěvek s kopií částečně anonymizovaného trestního příkazu ze dne 8. ledna 2020 vydaného proti Z. P., přičemž tento příkaz nadále obsahuje její osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení, místo narození, město trvalého bydliště, název facebookového profilu „Z. P.“, na němž je umístěna fotografie její podoby, a informace vztahující se k jí spáchanému přčinu křivého obvinění“.*
4. Dne 17. 6. 2020 podal žalobce proti prvnímu prvostupňovému rozhodnutí rozklad, který tehdejší předsedkyně žalovaného zamítla prvním druhostupňovým rozhodnutím ze dne 19. 8. 2020, č. j. UOOU-05284/19-36.
5. Žalobce proti tomuto druhostupňovému rozhodnutí brojl správní žalobou, které Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 4. 2021, č. j. 14 A 1/2021-40 (dále také „dřívější zrušující rozsudek“), vyhověl, první druhostupňové rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem pro zrušení prvního druhostupňového rozhodnutí byla jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, konkrétně že se měl žalovaný zabývat tím, zda v posuzovaném případě (ne)byla naplněna kritéria podle čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR a zda tedy ze strany žalobce (ne)šlo o oprávněné zpracování osobních údajů. Soud žalovanému uložil se při tomto posouzení zaměřit zejména na poměření obou v kolizi stojících práv, tedy práva na informování veřejnosti o výsledcích trestních řízení na straně jedné a práva na ochranu osobních údajů na straně druhé.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

6. Následně předseda žalovaného vrátil věc do prvního stupně k novému projednání uložil především provést tzv. balanční test shora zmiňovaných proti sobě stojících práv.
7. Na žádost žalobce se ve věci konalo dne 16. 9. 2021 ústní jednání. Z protokolu z tohoto jednání vyplývá, že na otázku, na základě kterého právního titulu žalobce sdílel příspěvek na FB, žalobce odpověděl, že smyslem bylo upozornění na možné trestně právní důsledky pomlouvání na sociálních sítích. Navíc šlo o pravomocně odsouzenou pachatelku trestného činu, který spáchala tím, že sama jako první vstoupila do veřejného prostoru na FB, za což byla odsouzena. Toto její protiprávní jednání se stalo předmětem veřejného zájmu, který v takzvaném balančním testu převážil nad ochranou jejího soukromí. Následně žalobce přímo potvrdil, že právním titulem byl čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR. Dále žalobce argumentoval, že jméno FB profilu „Z. P.“ neodpovídá skutečnému jménu pachatelky, a dále argumentoval jiným případem, kdy o odsouzení za spáchání trestného činu reportovala média a uváděla jméno, příjmení i podobiznu pachatelky.
8. Dne 16. 11. 2021 žalovaný vydal druhé prvostupňové rozhodnutí se shodným výrokem, tedy že žalobce spáchal shora označený přestupek a ukládá se mu pokuta ve výši 10 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč. V odůvodnění žalovaný popsal skutkové okolnosti spáchání přestupku i dosavadního správního řízení, včetně shrnutí vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí.
9. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 15. 11. 2021 k podkladům rozhodnutí uvedl, že zveřejněním z podstatné části anonymizovaného trestního příkazu nemohlo dojít a nedošlo k zásahu do práva na ochranu osobních údajů odsouzené, neboť to byla ona sama, kdo o své vlastní vůli a jako první vstoupil d veřejného prostoru se svými křivými obviněními vůči jiné osobě a spáchala tak trestný čin. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, konkrétně pasáže: *„Jakkoliv je třeba stěžovateli přisvědčit potud, že faktická situace tenduje k ústupu od striktní anonymizace prakticky čehokoliv v soudních rozhodnutích (byť v tomto směru české soudy stále nejsou jednotné), je třeba od sebe odlišovat nezbytnost transparentnosti soudních rozhodnutí od některých osobních údajů, jejichž publicita by se skutečně mohla nedůvodně a nepřiměřeně dotknout individuální právní sféry dotčených osob.“* a *„Je totiž třeba vždy bedlivě odlišovat, o jaké údaje se jedná a ke komu se vztahují. Je tak jisté kvalitativně jiná situace u osobních až intimních údajů, týkajících se osoby poškozeného (vyostřeně řečeno, např. týraného dítěte či znásilněné ženy) a naopak pravomocně odsouzeného pachatele trestného činu.“* Žalobce poukázal i na to, že Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku upozornil na význam motivu zveřejnění informací. Žalobce označil zveřejnění trestního příkazu za *prima facie* proporcionální a přiměřené následky pro žalobkyni za spáchání trestného činu, a navrhl zastavení řízení o přestupku.
10. Žalovaný v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí učinil výklad příslušných ustanovení GDPR. Poukázal i na novější judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které právě souhrn žalobcem zveřejněných osobních údajů Z. P. je způsobilý její identifikace. Dále žalovaný uvedl, že žalobce uvádí jako předmět své činnosti poradenství v oblasti ochrany občanských a lidských práv, v rámci čehož zpracovává údaje žadatelů o pomoc a dalších osob za účelem vyřešení jejich záležitostí a informování veřejnosti. Z toho žalovaný dovodil, že lze žalobce považovat za tzv. *„společenského hlídačského psa“*, jelikož si vyložil dřívější zrušující rozsudek tak, že mu ukládá toto posoudit.
11. Dále se žalovaný věnoval posouzení naplnění právního titulu podle čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR, resp. provedení tzv. balančního testu, jímž by poměřil proti sobě stojící práva – konkrétně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

oprávněný zájem správce (žalobce) na zpracování osobních údajů a právo subjektu údajů (Z. P.). K tomu odkázal na recitál GDPR a komentář k tomuto nařízení, přičemž poukázal na to, že provedení balančního testu leží předně na správci osobních údajů (zde žalobce), ten jej však nepředložil, pouze odkázal na právní titul zpracování těchto údajů a tvrdil účel jejich zveřejnění – *upozornit na konkrétním pravomocně odsouzeném případě na trestně právní důsledky v případě publikování nenávistných, lživých a pomlouvačných příspěvků na sociálních sítích*.

12. Žalovaný v rámci provádění balančního testu uvedl, že veřejný zájem by zde mohl převážit nad právem na ochranu osobních údajů pouze v případě, pokud by se jednalo o trestnou činnost, která by poškozovala společnost natolik, že by bylo nutné na osobu pachatele upozornit (např. pro její postavení imanentně spjaté s trestným činem). Žalovaný sice přisvědčil žalobci, že zveřejnění toho, že jednání odsouzené je trestné, je ve veřejném zájmu, neboť se jedná o typ jednání, jehož trestnost není dosud zcela zažita do podvědomí společnosti, upozornil však, že takového cíle lze dosáhnout zveřejněním i zcela anonymizovaného trestního příkazu. V publikování osobních údajů Z. P. nelze shledat žádnou „přidanou hodnotu“ k veřejnému diskurzu ohledně těchto typů trestných jednání; žalovaný zde poukázal i na nekonzistentnost žalobce ohledně jeho motivu, kdy ve vyjádření ze dne 15. 11. 2021 naznačil, že jím bylo spíše další potrestání pachatelky v rovině „oko za oko, zub za zub“. Žalovaný shrnul balanční test tak, že ochrana soukromí Z. P. převažuje nad popsány zájmy obviněného, předně proto, že proklamovaného (zpochybnitelného) cíle žalobce šlo dosáhnout prostředky, které by do zájmů a základních práv a svobod Z. P. nezasahovaly. Zde řešené zpracování osobních údajů tedy neprochází podle žalovaného balančním testem tak, jak je definován v čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR, a proto žalobci tento právní titul nemůže svědčit.
13. Materiální stránka přestupku, jeho škodlivost, je podle žalovaného naplněna již pouhým naplněním skutkové podstaty deliktu. Pro úplnost žalovaný citoval judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, rozsudky Magyar proti Maďarsku ze dne 4. 12. 2018, č. j. 11257/16; M. L. a W. W. proti Německu ze dne 28. 6. 2018, č. j. 60789/10 a 56699/10; Høiness proti Norsku ze dne 19. 3. 2019, č. j. 43624/14. Po těchto citacích uzavřel, že šlo o případy veřejně činných osob, které musí určitý zásah do svého soukromí strpět. V případě Z. P. tomu ale tak nebylo, tudíž šlo o nepoměrný zásah do jejího soukromí.
14. Žalovaný tak uzavřel, že považuje za prokázané, že žalobce porušil svým jednáním povinnost mu stanovenou v čl. 6 odst. 1 GDPR a tím spáchal přestupek podle § 62 odst. 1 písm. b) zákona o zpracování osobních údajů. Výši pokuty (10 000 Kč) vyměřil žalovaný s ohledem na to, že žalobce neprovedl nápravu a účelově uvedl opak, spáchal přestupek prostřednictvím veřejné internetové sítě, ale i na to, že se dotkl pouze jednoho subjektu údajů.
15. I druhé prvostupňové rozhodnutí napadl žalobce rozkladem, a to dne 1. 12. 2021 (potvrzení s elektronickým podpisem dne 2. 12. 2021, doplnění odůvodnění dne 24. 1. 2022 a 2. 2. 2022).
16. Žalobce v prvním doplnění odůvodnění rozkladu ze dne 24. 1. 2022 uvedl, že spatřuje nezákonnost druhého prvostupňového rozhodnutí v tom, co již vyjádřil ve svých dřívějších podáních i ústně do protokolu. Následně vymezil svou činnost a poukázal na to, že podnět k prošetření věci podala strážnice Městské policie, která žalobce pomlouvá na sociálních sítích a následně rozesílá podobné podněty orgánům veřejné správy. Označil ji za „typického kverulanta“ a její jednání za hraničící se stalkingem.
17. Dále žalobce vysvětloval, že se na něj obrátil otec nezletilé dívky, který byl soustavně hrubě urážen a pomlouván pachatelkou trestného činu, a zaslal žalobci i trestní příkaz, kterým byla Z. P. za toto jednání odsouzena. Tento společně s FB profilem pachatelky následně žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

v dobré víře, veden zájmem o právní osvětu, zveřejnil, a to s varováním přibližně ve smyslu „*nepiště nenávistné, pomlouvačné komentáře na internetu nebo můžete být stíháni*“. Zveřejnění trestního příkazu bylo podle žalobce ve veřejném zájmu a navíc z něj nešlo díky částečné anonymizaci identifikovat konkrétní fyzickou osobu, když v něm žalobce ponechal pouze jméno, příjmení, město narození a město bydliště. Přiložený profil „Z. P.“ nesouhlasí s jménem a příjmením odsouzené, ani neobsahuje další identifikační údaje.

18. Žalobce rovněž upozornil, že nenávistné komentáře Z. P. psala pod veřejný příspěvek profilu s názvem H. V.; existence takové osoby však nebyla zjišťována, natož prokázána. Navíc se žalobce ohradil proti tomu, že by zveřejnil fotografii Z. P., ta byla zveřejněna na jejím profilu. Žalobce zopakoval svou tezi, že nemohlo dojít k zásahu do jejích práv, když sama svými krivými obviněními vkročila do veřejného prostoru. Poukázal i na judikaturu, podle níž nejsou samotné jméno a příjmení fyzické osoby osobními údaji (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148; rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2015, č. j. 29 A 48/2013-68).
19. Žalobce se v doplnění rozkladu rozsáhle věnoval i tématu vhodnosti anonymizace obecně. Odkazoval se například na publikaci *Judikatura a právní argumentace. Teoretické a praktické aspekty práce s judikaturou* (Zdeněk Kühn, Michal Bobek, Radim Polčák a další), kde autoři uvádějí, že Evropský soudní dvůr a Evropský soud pro lidská práva svá rozhodnutí neanonymizují. Podle žalobce je s ohledem na zásadu veřejnosti soudních řízení absurdní, aby se rozhodnutí následně anonymizovala, když o nich předtím v detailech informovaly sdělovací prostředky včetně jmen a fotografií účastníků. Mezi další citované publikace zařadil žalobce příspěvek *Přežije nás anonymizace?* autora Pavla Molka a *Anonymizační mánie stále žije* autora Zdeňka Kühna. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, publ. pod č. 2416/2011 Sb. NSS, ve kterém soud shledal sankci za zveřejnění osobních údajů veřejně známé redaktorky neoprávněnou.
20. Žalobce namítal, že nebyla zjišťována existence osoby H. V., na jejímž profilu Z. P. uveřejnila lživé obvinění, a že žalobce nemohl porušit žádná práva osoby vystupující na sociální síti pod fiktivním jménem, a proto materiální stránka přestupku schází úplně. Žalobce také podotknul, že předmětný trestní příkaz (9 T 69/2019 z 8. 1. 2020) je pravomocný, jak vyplývá z justiční databáze InfoSoud na webových stránkách Ministerstva vnitra; pravomocně odsouzená Z. P. si tedy sama přivodila, že se z její strany vyvolaná diskuze stala předmětem veřejného zájmu. Proto je podle žalobce *prima facie* přiměřené, proporcionální a v zájmu veřejnosti, aby nesla následky svého jednání spočívající ve zveřejnění okolností jejího trestního případu jakožto varování veřejnosti, aby se takto na sociálních sítích nechovala.
21. Žalobce konstatoval, že ve veřejných sdělovacích prostředcích lze nalézt až tisíce případů, ve kterých se každodenně podávají informace o (leckdy dosud nepravomocném) odsouzení určité fyzické osoby identifikované jménem, příjmením, vyobrazením podoby, leckdy i věku a obce bydliště nebo věznice s detaily spáchaného trestného činu, aniž by žalovaný v těchto věcech zahajoval a vedl řízení o přestupku tak, jako ve věci žalobce. Žalobce v tomto spatřuje výkon takzvané „selektivní spravedlnosti“, což je v rozporu jak s principem rovnosti v právech v čl. 1 Listiny základních práv a svobod, tak i ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
22. Žalobce namítal, že jeho jednání není společensky škodlivé, neboť nebyl nijak ohrožen zájem společnosti, ani samotné odsouzené, a že ani z hlediska testu proporcionality, ani z hlediska naplnění materiální stránky přestupku, jeho jednání nebylo přestupkem. K tomu se ještě

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. Namítl navíc i to, že žalovaný neodůvodnil ani druh, ani výši ukládané sankce, konkrétně jak zohlednil hlediska příkladmo uvedená v § 37 a násl. přestupkového zákona. Neodůvodnil ani to, proč nevyužil možnosti upustit od uložení správního trestu podle § 43 téhož zákona. Žalobce navrhl, aby bylo druhé prvostupňové rozhodnutí zrušeno a řízení o přestupku zastaveno podle § 86 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, neboť skutek, o kterém se vede řízení, není přestupkem.

23. Dne 2. 2. 2022 žalobce dodal další doplnění rozkladu, ve kterém uvádí „*zcela namátkou vybraných*“ několik případů dostupných ve veřejně přístupném internetovém zpravodajství. Jde o šest případů z let 2021-2022, kdy žalobce vždy stručně popisuje pozadí případu, informaci o právní moci odsouzení a rozsah údajů o odsouzených osobách, které byly na tom kterém zpravodajském serveru zveřejněny, včetně hypertextových odkazů na dané články. Žalobce upozornil, že přestože je to jeho povinností, žalovaný v těchto případech žádná řízení nezahájil. V závěru se žalobce pouze odkázal na čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky v návaznosti na § 2 odst. 4 správního řádu, podle nějž nemají správní orgány činit při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nedůvodné rozdíly. Žalobce shrnul, že jeho jednání buď není přestupkem, anebo žalovaný vykonává „selektivní spravedlnost“, a zopakoval závěr z předchozího podání. Zde navrhl alternativně i to, aby bylo druhé prvostupňové rozhodnutí případně pouze změněno tak, že se od trestu upouští podle § 43 odst. 2 přestupkového zákona.

III. Rozhodnutí předsedy žalovaného (napadené rozhodnutí)

24. Žalovaný vydal dne 5. 8. 2022 napadené rozhodnutí, jímž druhé prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že snížil uloženou pokutu z 10 000 Kč na 5000 Kč, a ve zbytku je potvrdil.
25. I žalovaný rekapituloval dosavadní řízení o přestupku, přičemž z jeho rané fáze zdůraznil, že žalobce lživě tvrdil, že na výzvu žalovaného sporný příspěvek nenávratně smazal, což nebyla pravda. Dále žalovaný uvedl v odůvodnění některá ustanovení práva rozhodného ve věci.
26. Žalovaný v první řadě konstatoval, že shledal, že žalovaný řádně provedl balanční test podle ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR, jak mu uložil Městský soud v Praze dřívějším zrušujícím rozsudkem, a důvodně došel k závěru, že jednání žalobce tento titul nesvědčí.
27. Dále žalovaný vymezil, že podle výroku rozhodnutí měl žalobce zveřejnit mj. i název FB profilu „Z. P.“, na němž je umístěna fotografie s podobiznou Z. P. Nebylo tudíž uvedeno, že by došlo k přímému zveřejnění předmětné fotografie žalobcem, jak tento mylně namítl.
28. Podle definice osobního údaje v čl. 4 odst. 1 GDPR byly datové položky týkající se Z. P. ve svém souhrnu evidentně umožnily její identifikaci, a to minimálně v rámci jejího sociálního okruhu, a proto šlo o zveřejnění osobních údajů, tedy zásah do práv dotčené osoby.
29. K námitce žalobce, že nebyla zjišťována existence osoby H. V., žalovaný uvedl, že předmětem tohoto řízení není zpracování osobních údajů takové osoby, tudíž k tomu není důvod. Odkazy žalobce na některé rozsudky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148; rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2015, č. j. 29 A 48/2013-68) označil žalovaný za irelevantní, když posouzení toho, zda je určitá fyzická osoba identifikovaná a identifikovatelná, je nutno provádět individuálně. Za irelevantní označil i odkazy na praxi Evropského soudu pro lidská práva a Evropského soudního dvora.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

30. Stran odborné literatury citované žalobcem a zásady veřejnosti soudních jednání žalovaný upozornil, že tato se naplňuje veřejným vyhlášením rozsudku, a že stát sám poskytuje přiměřené množství informací. Toto zveřejňování má sloužit veřejnosti pro kontrolu a být prevencí libovůle, nikoliv samoučelným nástrojem uspokojování subjektivní zvědavosti. Po skončení soudního řízení již identifikace účastníků není nezbytnou podmínkou pro naplnění této funkce. Kontrola *ex post* se na základě zveřejňovaných (a veskrze anonymizovaných) rozsudků již koncentruje na obecnější aspekty. Funkce veřejné kontroly soudní moci se projevují v různých fázích nesporně nelze vyvozovat právo dalšího zveřejňování.
31. Zároveň ne každé následné zveřejnění osobních údajů týkajících se soudních jednání musí být v rozporu s právními předpisy, čímž se žalovaný právě zabývá, a tudíž odmítá poukazy obviněného na údajně selektivní postupy (k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 5 As 101/2020). Takovému zveřejnění musí svědčit některý z šesti titulů z čl. 6 odst. 1 GDPR, na případ žalobce však není aplikovatelný žádný z nich. U všech právních titulů pak žalovaný stručně konstatuje, proč je podle něj žalobce nenaplnil; v úvahu by teoreticky připadal doplňkový právní titul podle § 17 zákona o zpracování osobních údajů umožňující je zpracovávat přiměřeným způsobem též pro novinářské účely. Jelikož však Z. P. není veřejnou osobností, ale do „veřejného prostoru“ vstoupila nahodile publikací křivého obvinění, za což byla sankcionována, nelze toto zpracování jejích osobních údajů považovat za přiměřené. Dále žalovaný doplnil, že jelikož žalobci zjevně nesvědčí žádný z titulů čl. 6, nemá smysl se hlouběji zabývat ani plněním ostatních povinností podle GDPR, proto je jen stručně nastínil.
32. Žalovaný v souladu s žalovaným shledal, že obviněný nepřipustně, resp. aniž by k tomu měl legální důvod, zasáhl do práva na soukromí dotčené osoby garantovaného Listinou základních práv a svobod. Jednalo se tedy o společensky škodlivý protiprávní čin ohrožující jak zájem společnosti, tak dotčeného subjektu údajů, a zároveň naplňující znaky přestupku podle § 62 odst. 1 písm. b) zákona o zpracování osobních údajů, přičemž je zcela irrelevantní, kdo byl původcem podnětu, který předmětné řízení inicioval. Tyto okolnosti spolu s faktem, že obviněný ani po upozornění ze strany Úřadu neprovedl nápravu závadného stavu a nadto účelově tvrdil opak, vylučují úvahu o jiném druhu trestu než o pokutě. Posledně uvedené pak žalovaný v prvním stupni přiměřeně vyhodnotil jako přitěžující okolnost při výměře trestu a stejně tak jako přitěžující okolnost správně vyhodnotil to, že skutek byl spáchán prostřednictvím veřejné internetové sítě, kdy ke zveřejněným údajům měl přístup neomezený okruh osob. Zároveň odvolací orgán plně akceptoval správním orgánem prvního stupně přiznanou polehčující okolnost shledanou vzhledem k pouze jedné osobě dotčené předmětným protiprávním jednáním.
33. V závěru žalovaný vysvětlil, proč přistoupil ke snížení uložené pokuty. Sice podle něj nelze přisvědčit argumentaci obviněného, že předmětné zveřejnění nenaplnilo materiální stránku přestupku, ani v daném případě nejsou splněny podmínky pro upuštění od uložení správního trestu, je však skutečností, že křivé obvinění ze sexuálního deliktu je v podstatě vždy způsobilé zcela zásadním způsobem, a mnohdy i nevratně, negativně zasáhnout do osobního života jak (křivě) obviněného, tak (údajně) oběti. Uvedl, že správní orgán 1. stupně pominul specifickou okolnost, že zveřejněním předmětného dokumentu mohla být, byť sekundárně a excesivně, chráněna nezletilá dcera pomluveného. K této skutečnosti, reflektované mj. v čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR, ukládajícím mj. chránit zájmy dětí, správní orgán 1. stupně žalovaný nepřihlédl a žalovaný jej považuje za důvod pro snížení uložené pokuty. Ve zbytku druhého prvostupňového rozhodnutí nenalezl žalovaný žádná další pochybení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

VI. Žaloba

34. Žalobce napadl i druhé druhostupňové rozhodnutí žalobou, kterou soudu doručil dne 5. 10. 2022. Domáhal se jí zrušení druhého prvostupňového i druhého druhostupňového rozhodnutí.
35. Většinu odůvodnění této žaloby tvoří text shora uvedených odůvodnění rozkladu proti druhému prvostupňovému rozhodnutí (viz body 16 až 24 výše).
36. Žalobce namáтал, že žalovaný všechny jeho rozkladové námitky vyhodnotil nesprávně jako irelevantní, ačkoli měly zcela zásadní vliv na posouzení nikoliv jenom formální, ale také materiální stránky přestupku. Míra zavinění a především škodlivosti jednání a jeho následků se dle žalobcova názoru blíží limitně nule.
37. Podle žalobce žalovaný nedostal závaznému právnímu názoru v dřívějším zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze, jelikož se posouzení, zda žalobce splňuje úlohu „společenského hlídacího psa“ a provedení testu proporcionality, za použití frázovitého odůvodnění a prázdných floskulí vyhnul.
38. Žalobce namítal, že se žalovaný nevyjádřil konkrétněji ke zpravodajským článkům citovaným v rozkladu v tom smyslu, zda v těchto věcech zahájil řízení nebo je jakkoliv šetřil. K tomu žalobce opětovně referoval o ústavním principu rovnosti v právech a zákazu nedůvodných rozdílů ve správním řádu. Když žalovaný obdobné případy nešetří, tak buď vykonává selektivní spravedlnost, nebo jednání žalobce není přestupkem.
39. Žalovaný nesprávně neshledal důvod pro aplikaci jakékoliv výjimky z čl. 6 odst. 1 GDPR, dokonce ani podle § 17 zákona o zpracování osobních údajů. Přesto však, podle žalobce nekonzistentně, shledal, že zveřejněním trestního příkazu mohly být sekundárně chráněny jiné osoby, a proto přistoupil ke snížení pokuty. Ani toto právní posouzení nepovažuje žalobce za správné. Podle žalobce je ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. e) GDPR ve věci aplikovatelné. Nemůže být „trochu aplikovatelné“, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí.
40. Žalobce namítá, že mu svědčí i výjimka podle § 17 odst. 1 a 2 zákona o zpracování osobních údajů, tedy přípustnost zpracování, slouží-li to přiměřeným způsobem pro novinářské účely. Žalobce je přesvědčen, že toto splnil, když zjevně plní roli „společenského hlídacího psa“.
41. Žalobce je toho názoru, že ani z hlediska testu proporcionality, ani z hlediska naplnění materiální stránky není jednání žalobce přestupkem, když není společensky škodlivé. Nedošlo k prokázání všech rozhodných skutečností pro závěr o naplnění formální i materiální stránky přestupku, včetně nesprávného posouzení míry zavinění a především míry škodlivosti jednání a jeho následků. Nepřiměřená je proto navíc i uložená sankce, žalovaný měl od uložení správního trestu upustit, nebo uložit pouze napomenutí; pro oba tyto postupy byly splněny podmínky.
42. Žalobce tedy shrnul žalobní petit následovně:
43. Navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného vydaná v obou stupních zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a pokud tomuto návrhu soud nevyhoví a rozhodnutí nezruší, pak aby eventuálně rozhodl, že od uložení sankce jakožto neproporcionální se upouští, nebo aby uloženou sankci snížil na částku 100,- Kč (a to i se zřetelem na rozhodnutím Úřadu uloženou a žalobcem již zaplacenou náhradu nákladů řízení o přestupku ve výši 1.000,- Kč).

V. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

44. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkazoval na své argumenty a opakoval již dříve jím přijatá stanoviska.
45. Ke zpochybnění morálního profilu původkyně podnětu, na jehož základě žalovaný zahájil proti žalobci řízení, žalovaný uvádí, že toto nebylo předmětem řízení, stejně jako ani zpracování osobních údajů H. V., proto je bezpředmětné zabývat se těmito dvěma osobami.
46. K opakované námitce žalobce, že nezveřejnil fotografii s podobiznou Z. P., žalovaný zopakoval, že toto nikdy žalovaný netvrdil; od počátku uvádí, že žalobce umístil k trestnímu příkazu toliko *odkaz* na profil, kde se fotografie nachází. Tuto argumentaci žalobce navíc odmítl Městský soud v Praze již v prvním zrušujícím rozsudku. Pokud žalobce zpochybňuje, zda se jedná o podobiznu Z. P., zpochybňuje tím tedy i tvrzený účel tohoto zveřejnění, kterým mělo být poukázání na případ odpudivého jednání. Žalovaný označil argumentaci žalobce za nekonzistentní. Zopakoval i svou argumentaci z napadeného rozhodnutí, že jde o zveřejnění osobních údajů, které umožňují identifikaci Z. P., což shledal i Městský soud v Praze.
47. K obecným námitkám žalobce týkajícím se anonymizace soudních rozhodnutí žalovaný konstatoval, že zveřejňování údajů Ústavním soudem je prováděno v souladu s právním řádem a jde o zcela odlišnou záležitost než traktovaný případ arbitrárně realizovaného zveřejnění ze strany žalobce. Dále připomenul, že veřejné je *jednání před soudem* a že z toho nelze vyvozovat právo dalšího zveřejňování osobních údajů týkajících se těchto jednání. Stran některých citovaných případů anonymizace žalovaný žalobci přisvědčil, nicméně s tím, že obdobné excesy nevypovídají nic o žádoucí úrovni ochrany skutečných osobních údajů.
48. Žalovaný zopakoval svůj nesouhlas s názorem žalobce, že by Z. P. byla veřejně činná, jelikož vstoupila do „veřejného prostoru“ nahodile. Nebyla podle něj doložena ani žádná potřeba veřejné diskuse o tomto jejím chování. Příklad z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, se v okolnostech lišil.
49. Nařčení ze selektivních postupů žalovaný zásadně odmítá. Znovu zdůraznil, že ne každé další zpracování osobních údajů je v rozporu s právními předpisy. Poukázal například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 5 As 101/2020 ve věci, kterou se žalovaný zabýval. Žalobcem připomínané případy nejsou předmětem tohoto řízení, a proto se k nim žalovaný zde ani nemůže vyjadřovat.
50. Poslední námitkou žalobce, ke které se žalovaný vyjádřil, bylo neprovedení balančního testu a posouzení role „společenského hlídačského psa“, a nesprávné posouzení škodlivosti žalobcova jednání. Žalovaný je přesvědčen, že bylo jednoznačně prokázáno zveřejnění osobních údajů, totiž dostatečně zjištěn skutkový stav věci, což vyplývá již z předchozího zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze, a že tomuto rozsudku bylo maximálně vyhověno i posouzení aplikovatelnosti všech právních důvodů v ustanovení čl. odst. 1 GDPR, nikoli pouze důvodu pod písm. f), jak soud požadoval. Ve zbytku žalovaný odkázal na příslušnou část druhého prvostupňového rozhodnutí s tím, že ji pouze paušálně odmítl. Zdůraznil, že i pokud je žalobce „společenským hlídačským psem“, nezbavuje ho to povinnosti respektovat právní řád včetně GDPR a zákona o zpracování osobních údajů.
51. To, že napadeným rozhodnutím žalovaný přiznal jednání žalobce polehčující okolnost a snížil pokutu za něj uloženou, nemůže nic změnit na tom, že žalobce nezákonně zasáhl do práva dotčené osoby na ochranu osobních údajů, a že šlo o společensky škodlivý skutek.
52. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

53. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to v mezích žalobních bodů.
54. Žaloba není důvodná.
55. V dané věci spor mezi účastníky řízení spočívá v posouzení, zda žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhověl požadavkům nastíněným Městským soudem v Praze ve dřívějším zrušujícím rozsudku ze dne 20. 4. 2021, č. j. 14 A 1/2021-36 a také zda dostatečně vypořádal rozkladové námitky žalobce.
56. Jelikož se námitky žalobce opakují v rozkladech i žalobách podaných ve věci a byly již několikrát shodně vypořádány jak žalovaným, tak soudem, soud je tentokrát posoudil z hlediska jejich relevance v intencích předchozího rozsudku Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 14 A 1/2021.
57. Pro posouzení věci není relevantní, že žalobci byla uložena pokuta na základě podnětu kverulující osoby. Podstatou přestupku je jednání žalobce, které vyjde-li najevo, je na místě z hlediska zásady legality toto jednání posoudit a o něm rozhodnout.
58. Soud již v dřívějším rozsudku s jeho závazností posoudil, zda zveřejnění jména, příjmení, města narození a města bydliště Z. P. spolu s odkazem na FB profil „Z. P.“, na kterém se nacházela i fotografie s podobiznou Z. P., došlo k neoprávněnému zpracování osobních údajů podle čl. 4 odst. 1 GDPR. Podle tohoto ustanovení je za osobní údaje nutno považovat veškeré informace o fyzické osobě, na jejichž základě ji lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby. Soud se proto ztotožňuje se žalovaným i dřívějším zrušujícím rozsudkem Městského soudu v Praze, že zveřejnění takového souboru informací o dané osobě ve spojení s odkazem na FB profil, na kterém byla umístěna i její podobizna, beze sporu vede k její identifikaci. Ničeho na tomto nemění, že se název FB profilu „Z. P.“ přesně neshoduje s jménem a příjmením odsouzené (Z. P.), když podoba těchto jmen je dostatečná a shoda mezi nimi implikována právě žalobcem, když FB profil zveřejnil současně s trestním příkazem Z. P. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 98/2008-148 ze dne 29. 7. 2009, kterým žalobce argumentuje, se jednak vztahuje k dřívější právní úpravě a zároveň se skutkově liší v rozsahu dalších zveřejněných informací vedle jména a příjmení. Soud nemůže přisvědčit ani námitce, že byl žalobce neprávem obviněn ze zveřejnění fotografie podobizny Z. P., když toto není uvedeno v jediném z mnoha rozhodnutí ve věci. Žalobce byl obviněn za spáchání přestupku neoprávněného zpracování osobních údajů tím, že zveřejnil také *odkaz* na FB profil, kde se tato fotografie nacházela. Tím právě napomohl k identifikaci osoby, která byla trestním příkazem odsouzena, a naplnil tak podmínku, která ze souboru zpracovaných informací učinila osobní údaje ve smyslu čl. 4 GDPR.
59. Dále bylo nutné zabývat se tím, zda toto zpracování osobních údajů bylo oprávněné, či nikoliv. Aby zpracování osobních údajů bylo oprávněné, musí mu svědčit některý z právních důvodů podle GDPR nebo zákona o zpracování osobních údajů.
60. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně neshledal důvody pro aplikaci jakékoliv z výjimek z článku 6 odst. 1 GDPR, ani z ustanovení § 17 zákona o zpracování osobních údajů. Je toho názoru, že je pro něj aplikovatelné ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. e) GDPR, tedy „*zpracování je* Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce;“. Žalobce však neposkytl žádnou přesvědčivou argumentaci, proč by mu tento důvod měl svědčit. Toto ustanovení se týká zpracování osobních údajů orgány veřejné moci (subjekty pověřenými); soukromým subjektům může svědčit příkladmo v situaci, kdy jsou takovým orgánem veřejné moci či přímo právním předpisem pověřeny k provádění určitého úkonu (srov. UŘIČAŘ, Miroslav, RÁMIŠ, Vladan a kol. Obecné nařízení o ochraně osobních údajů. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 343, marg. č. 80). Soud ve věci žalobce neshledává žádné okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by se mělo o podobnou situaci jednat, a sám žalobce nedokládá a ani neuvádí, pouze konstatuje, že mu tento právní důvod svědčí.

61. V předchozím řízení však žalobce uváděl, že důvodem jím zpracovaných osobních údajů dotčené osoby bylo ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR, které stanoví oprávněný důvod, že *„zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě“*. Tento důvod žalobci může svědčit toliko v tom, že je *třetí stranou* (a nikoliv správcem údajů), a to jako subjekt mající postavení „společenského hlídačského ps“. To, že plní roli „společenského hlídajícího psa“ městský soud již posoudil ve svém rozsudku č.j. 14A 1/2021-40 v bodu 22., který si však žalobce mylně vysvětlil tak, že posouzení jeho postavení má být úkolem žalovaného v dalším řízení, ač toto učinil soud v rámci svého posouzení, což je patrné i ve spojení s bodem 23 uvedeného rozsudku, kde je tato role žalobce výslovně zmíněna.
62. Pokud důvod oprávněnosti dle čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR svědčí žalobci v postavení třetí strany, pak podmínka oprávněných zájmů žalobce na zveřejnění předmětných informací byla důvodem zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného s úkolem zadáním soudem - zabývat se otázkou proporcionality ve smyslu citovaného ustanovení GDPR, konkrétně podmínkou nezbytnosti pro účely působení žalobce jako třetí strany.
63. Podmínka proporcionality se vztahuje i k žalobcem namítanému ustanovením § 17 odst. 1 a 2 zákona o zpracování osobních údajů, které však dle názoru soudu nesvědčí žalobci, neboť podle těchto ustanovení lze zpracovávat osobní údaje tehdy, slouží-li to přiměřeným způsobem pro *novinářské účely nebo pro účely akademického, uměleckého nebo literárního projevu*, v kterýchžto činnostech nelze spatřovat aktivitu žalobce v dané věci. Žalobce neužil zveřejnění trestního příkazu pro novinářské či další účely převídané uvedeným zákonným ustanovením, nýbrž zveřejnil trestní příkaz na svém FB profilu, sice veřejně přístupném, avšak nikoliv zpravodajském. Z podkladů řízení ani nevyplyvá, že by žalobce spolupracoval s novinářskou obcí a svými podněty přispěl k tomu, aby ti, kdož vykonávají novinářskou činnost, v součinnosti s rolí žalobce, uvedený příkaz posoudili ke zveřejnění v rámci svých profesních pravidel.
64. Podle § 17 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů osobní údaje lze zpracovávat také tehdy, slouží-li to přiměřeným způsobem pro novinářské účely nebo pro účely akademického, uměleckého nebo literárního projevu. Při posouzení přiměřenosti podle věty první se přihlídně také k tomu, jestli zpracování zahrnuje osobní údaje uvedené v čl. 9 odst. 1 nebo čl. 10 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679.
65. Účelům dle ust. § 17 odst. 1 koresponduje i § 17 odst. 2 cit. zákona, podle něhož zpracování osobních údajů pro účely uvedené v odstavci 1 není podmíněno povolením nebo schválením

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Úřadu a *požívá práva na ochranu zdroje a obsahu informací*, a to i v případě zpracování osobních údajů způsobem umožňujícím dálkový přístup.

66. Nad rámec uvedeného je zpracování osobních údajů podle § 17 odst. 1 otázkou přiměřenosti. Při posouzení přiměřenosti se přihlédne k tomu, jestli zpracování zahrnuje osobní údaje uvedené v čl. 9 odst. 1 nebo čl. 10 GDPR. Druhé uvedené ustanovení se týká právě zpracování osobních údajů týkajících se rozsudků v trestních věcech a trestných činů či souvisejících bezpečnostních opatření. To se může provádět pouze pod dozorem orgánu veřejné moci nebo pokud je oprávněné podle práva Unie nebo členského státu poskytujícího vhodné záruky, pokud jde o práva a svobody subjektů údajů. V případě žalobce šlo právě o zpracování osobních údajů uvedených v čl. 10 GDPR, a o to přísněji by bylo nezbytné, pokud by vůbec ust. § 17 zákona na žalobce dopadalo, posuzovat proporcionalitu takového zpracování. V roli žalobce jako „společenského hlídačského psa“, soud nenachází žádný zákonný znak citovaného ustanovení ani důvod přiměřenosti, který by vedl k jeho oprávnění dle § 17 cit. zákona.
67. Městský soud v Praze ve svém dřívějším rozsudku proto zaměřil žalovaného k posouzení proporcionality chráněných zájmů z hlediska toho právního ustanovením které v případě žalobce přicházelo v úvahu – dle čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR (bod 23. rozsudku) .
68. Soud nesdílí názor žalobce, že by se Z. P. zveřejněním komentářů na FB stala veřejnou osobností, aby se na ni dala aplikovat žalobcem citovaná judikatura, která se týká právě takových osob (např. osoba všeobecně známé redaktorky v případě z rozsudku nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 21/2011-170 ze dne 25. 3. 2011). Ani soud nespatřuje žádný veřejný zájem na tom, aby byly zveřejněny osobní údaje dotčené osoby, ať již sebevíc může rozumět žalobcem tvrzenému motivu, totiž informovat veřejnost o tom, že lze trestný čin spáchat i prostřednictvím sociálních sítí. Žalobce ale nikdy nenabídl jakékoli odůvodnění své volby informací, které v trestním příkazu ponechá a které skryje. Stejného cíle totiž mohl žalobce dosáhnout i publikací anonymizovaného trestního příkazu, z něhož by byla zřejmá informace veřejnosti o podstatě trestnosti skutku a působila tak na společnost obezřetností, prevencí a vjemem zavrženíhodnosti jednání dotčené osoby, což chtěl žalobce jistě dosáhnout. Jiný postup, který žalobce zvolil, tedy ponechání některých osobních údajů v publikované verzi trestního příkazu, a navíc ještě připojení odkazu na FB profil s podobiznou odsouzené osoby, svědčí o jiném, *nepřípustném* motivu, a to o snaze dalšího veřejného potrestání odsouzené, jak správně nastínil správní orgán 1. stupně ve svých úvahách v rozhodnutí, a ostatně to přiznal žalobce ve svém vyjádření ze dne 15. 11.2021 k podkladům rozhodnutí.
69. Podmínku proporcionality správní orgán 1. stupně posoudil z hlediska všech důvodů uvedených v čl. 6 GDPR, nikoliv jen z hlediska čl. 6 odst. 1 písm f), jak mu to naznačil městský soud, a nadto tak učinil i ve vztahu k § 17 zákona o zpracování osobních informací. Soud toto považuje z hlediska skutkových i právních okolností případu za dostačující. Podrobněji kolizi proti sobě stojících práv ve vztahu k ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. f) provedl žalovaný na str. 10 až 11 druhého prvostupňového rozhodnutí a soud se s tímto posouzením v jeho zásadní podstatě, že cíle proklamovaného žalobcem bylo možné dosáhnout prostředky, které by nedetekovaly základní práva a svobody Z. P., shoduje. Byť její jednání bylo trestné, za toto jednání byla odsouzena. Žádoucím účelem bylo, aby trestnost povahy jednání (pomluva na sociálních sítích) vešla do povědomí veřejnosti a tohoto cíle bylo možné dosáhnout i bez identifikace odsouzené, resp. anonymizací trestního příkazu.

Soud nepřistoupil proto na námitku žalobce, že se žalovaný provedení testu proporcionality uloženému dřívějším zrušujícím rozsudkem městského soudu vyhnul. O přestupku žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

bylo rozhodnuto novým rozhodnutím správního orgánu 1. stupně, v němž se tento správní orgán otázkou proporcionality zabýval a skutečnost, že se žalovaný s jeho závěry ztotožnil, nelze považovat za vyhýbání se odpovědi na otázku přiměřenosti, kterou soud zavázal správní orgány ve svém předchozím rozsudku. Jak ustálená judikatura správních soudů judikuje, rozhodnutí správního orgánu 1. stupně tvoří s odvolacím rozhodnutím jeden celek a v dané věci tento celek tvoří shodné vypořádání balančního testu, který zevrubně provedl správní orgán 1. stupně v předmětném prvostupňovém rozhodnutí. K námitce vyhnutí se posouzení role žalobce jako „společenského hlídacího psa“, soud odkazuje na výše uvedené a předchozí rozsudek městského soudu, v němž nebyla žalobci tato role upřena.

70. K námitkám nesplnění materiálních podmínek přestupku s tím, že jednání žalobce postrádá společenskou škodlivost, neboť jím nebyl nijak ohrožen zájem společnosti ani odsouzené, soud poukazuje na to, že již výše i ve dřívějším zrušujícím rozsudku, stejně jako žalovaný ve všech dosavadních rozhodnutích, přesvědčivě vyložil, jak žalobce zasáhl do práv (zájmů) odsouzené. To, že se míra škodlivosti žalobcova jednání „blíží limitně nule“, je názorem žalobce, avšak neodpovídajícím hodnotě právní ochrany v předpisech, vyjádřené i výší pokuty, podle nichž bylo jednání žalobce posuzováno.
71. K dalšímu okruhu námitek týkajících se přístupu k anonymizaci soudních rozhodnutí a odkazů na judikaturu a zpravodajské články, kde dochází ke zveřejňování osobních údajů odsouzených, což žalobce uplatnil v doplnění k rozkladu v této věci ze dne 2.2.2022 (celkově druhý rozklad žalobce), šlo o uvedení příkladů, které zčásti nemohly být známy správnímu orgánu 1. stupně v době vydání rozhodnutí, neboť jde o články z r. 2022, ale co je rozhodné, je to, že tyto články byly zveřejněny ve zpravodajství Novinky. cz nebo v místních zpravodajských portálech. Nadto se týkají, kromě jednoho případu, nepravomocně odsouzených osob. Není však zřejmé a žalobce to ani ničím nedoprovází, za jakých podmínek v těchto případech byly informace zveřejněny, zda na tyto případy např. nedopadal § 17 zákona a jiné podmínky zveřejňování běhu soudních řízení v průběhu jejich projednávání a v rámci jakého oprávnění a zásad přiměřenosti se tak dělo. Proto soud přisvědčuje žalovanému v tom, že každé zveřejnění osobních údajů podléhá individuálnímu posuzování, záleží na významu daného případu (viz odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 101/2020 a také č.j. 2 As 21/2011-17). S uvedenými případy nelze poměřovat informace zpracované žalobcem, v nichž důraz nebyl ani na osoby veřejně známé či činné, ale na povahu jednání, o níž mohlo být informováno způsobem, který šetří základní práva a svobody dotčené osoby.
72. Uvedená zpracování osobních údajů nejsou předmětem tohoto řízení a nejsou-li známy individuální okolnosti případů, nemohou se stát vzorem či rozhodným důvodem pro stejný postup vůči žalobci. Stejně tak nejsou předmětem tohoto řízení a vzorem ani justiční postupy při anonymizaci soudních rozhodnutí, neboť tyto se řídí pravidly, které již žalovaný zmínil. Toto se vztahuje i k odkazům žalobce na praxi Evropského soudu pro lidská práva, Evropského soudního dvora a ostatně i Ústavního soudu (viz argumentace žalobce rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 29 A 48/2013-68).
73. Uložená pokuta není neproporcionální a dokonce byla snížena. Ustanovení § 35 písm. a), § 45 a § 43 odst. 2 přestupkového zákona neznamenají, že žalovaný *musí* od uložení správního trestu pokuty upustit a uložit jen správní trest napomenutí. Podmínka pro upuštění od uložení správního trestu zní *„jestliže vzhledem k závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k jeho nápravě.“* Přestože soud má za to, že k (ne)splnění této podmínky žalobcem žalovaný měl Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

blíže vyjádřit, toto nemůže založit jiný náhled na přiměřenost pokuty. Žalobce neuváděl žádnou sebereflexi, pro kterou by bylo možné usuzovat na postačující projednání přestupku. Naopak z jeho postoje vyplývá, že není zcela smířen s tím, že by neměl zveřejňovat osobní údaje konkrétní osob, pociťuje-li k ochraně jiných osob za potřebné zviditelnit jejich identitu a nikoliv v zájmu veřejnosti jen postačující podstatu jejich protiprávního jednání.

74. I když soud přesně nerozumí důvodům, pro které žalovaný snížil uloženou pokutu žalobci s přihlédnutím k textu čl. 6 podst. 1 písm. f) GDPR, když tento článek stanoví výjimku ze zákonnosti nezbytného zpracování osobních údajů ve prospěch přednosti ochrany subjektu údajů, jímž je v této věci odsouzená, nicméně došlo ke snížení pokuty ve prospěch žalobkyně. Soud proto výši uložené pokuty nejen z těchto důvodů, ale zejména v rámci uvážení dle sazby stanovené v čl. 83 odst. 5 písm. a) GDPR (do 20 000 000 EUR) nepovažuje za *zjevně nepřiměřenou*. Podle tohoto zákonného předpokladu v ust. § 78 odst. 1 s.ř.s., nebyl dán zákonný důvod k její moderaci.
75. Soud se tedy ztotožňuje se žalovaným, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky přestupku podle § 62 odst. 1 písm. b) zákona o zpracování osobních údajů. Správní orgán 1. stupně ve znění napadeného rozhodnutí žalovaného zhojil vady prvního prvostupňového rozhodnutí zrušeného prvním rozsudkem Městského soudu v Praze ve věci ze dne 20. 4. 2021, č. j. 14 A 1/2021-40, tím, že ve druhém prvostupňovém rozhodnutí provedl tzv. balanční test. Soud se ztotožňuje s jeho výsledkem, totiž že zájem žalobce na zpracování osobních údajů nemohl převážit nad právem na ochranu osobních údajů Z. P., když žalobce mohl stejného cíle dosáhnout bez zveřejnění jejích osobních údajů. Většina žalobních námitek byla již vypořádána v dřívějších rozhodnutích či v předchozím rozsudku Městského soudu v Praze.
76. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
77. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému v souvislosti s řízením u soudu žádné náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. května 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.